

Júlia és a farkasok

Bombasztikus eszmefuttatásal áldozik a *Maxwell Hírlap*, jeles publicistinje, Stefan Heym megveretésének. Az öklözést kapcsolja Konrád György és Eörsi István múltbéli „inzultációjával” és David Irving londoni megverésével (MH. '92. júl. 16., 7. o.), majd azon medítál, hogy Csurka István és Kunszabó Ferenc megveretése valószínűtlennek tetszik, és felteszi a kérdést: vajon miért?

Patt-Rás érzelmek dúlhatnak a székely kebel alatt, hogy a kölni és londoni ütlegeket képes volt békés hazánkba betársítani: először kivetíti ezeket a fülesek a múltba, visszalép kereken négy hónapot, és álmodó lelki szemei előtt látja a felpofozott, megrugdosott „legnagyobbakat” a TV előtt tüntető populisták és bőrfejük gyűrűjében. Vágyálmát oly mélyen éli át, hogy papírra veti. Félálomban kinyomtatják, és lapja olvasói, a „jelentős emberek” megállapíthatják, hogy minden cáfolat dacára jeles liberálisainkat négy hónapja inzultálták: ökölrel verhették vagy pofozhatták a „náci érzelmű tüntetők” a Szabadság téren.

Olyan ez, mintha a mesében nem a farkas ette volna meg a nagymamit, hanem a mama vagy Piroska a farkast, vagy az attraktív Juliska Jancsít.

Talán jobb lett volna írás helyett fogni egy csapót, és verni a júliusi hőségben a bágyadt legyeket, imígyen kommentálva: – „Nesze, Konrád, puff neked, Eörsi” (volt képetek verés nélkül elhagyni a Szabadság teret), vagy „Véged, Csurka, kimúlsz, Kunszabó” (tekeregtetek és nem vertétek a meg nem vert „megverteteket”).

A közelmúltban megjelent a *Minden napra egy mese* tizedik kiadása. A kötet a 367 között tartalmaz 20 magyar népmesét

és aesopusi meséket is a szerzők, Phaedrus és La Fontaine, illetve fordítók tolmácsolásában (a maga nemében az év legértékesebb kiadványa). Az olvasó nem tudja általában, hogy Aesopus Kr.e. a VI. században váltotta meg magát a rabszolgaságból a mesék lejegyzésével, és hogy latinra Phaedrus, a rabszolga – Krisztus kortársa – ültette át, aki szintén a szolgaságból menek-

dett műfordítói tevékenysége által. Az már szinte természetes, hogy 1600 év múltán La Fontaine vonult be a világirodalomba, vagy fordítói és moderátorai – akik ezt a kincset nekünk és gyermekeinknek közvetítették – szívünkbe vagy a hazai irodalomba.

Népnemzeti vonulatom persze megköveteli, hogy itt – a kötet kapcsán – a magyar népm-

sékről is szóljak: pl. amikor a csökönyös ökrök nem hajlandók a búzas zsákokat felvinni a kaptatóra, a nép fia megcseréli őket, és a búzas zsákok a szekéren trónoló ökrökkel húzzák a szekeret a malomhoz. Ez olyan szép, mintha a szürkeállomány húzna bennünket korpa nélkül a Parnasszusra, de kiadóink teljes kötetekben népmeséket – pl. Benedek Elektől nem adnak ki, mert megharagudtak Benedek Istvánra, vagy a népmesék világa manapság a napi sajtóban keresendő.

Visszatérve a *Maxwell Hírlaphoz*, mint említettem, a cikk-író liberálisait inzultálták. Ez az angol nyelvhasználat és a BBC nyelvtanfolyama szerint is a „sértegetés”, nem tenyérrel, ökölrel vagy késsel, hanem szóval. Például Lord vagy Sir Mrs. Theatchert meg lehetne sérteni a kérdéssel, hogy „hányan, hányszor teáznak margarinos kenyérral a szigefországban?”, vagy Bush elnököt, hogy „az önök fenyegetései és rakétái csak a Közel-Keleten hatékonyak?” Ezek inzultációk lennének. Ilyen sérelem érhet a „legnagyobbakat” a Szabadság téren, de verés, mint Kölnben és Londonban, nem volt! Tehát a *Maxwell Hírlap* munkatársa kikérezkedett az óráról, amikor az insult(álni) igét tanították, vagy elaludt a hírek után a BBC nyelvóráján, így nem tudja, mit ír vagy kever.

Jobb volna, ha békességben tudnánk élni a Balkán északi peremén, ne csúsztassunk, ne verjük, öljük, vádoljuk egymást! A nép- és az egyéb meséket bizuk a könyvkiadókra, a többit pedig a sajtótisztességre.

Ami Stefan Heymet illeti: az erény elnyeri jutalmát, de lehet, hogy későn (lásd: Nagy Imre, Maléter Pál etc.), ami a „firkálást” illeti, ekkora elkötelezettséget nem lehet bagóért vagy pénzért csinálni, csak ha úgy érzi valaki, hogy a szabadságát nyeri el általa, mint Aesopus vagy Phaedrus.

Ügyintézői tévedés történt

Tisztelt Földesi Úr!

Dr. Berczik Imre „Az OTP színeváltozása” című cikkével kapcsolatban kérjük, hogy az alábbiakat szíveskedjenek válaszként megjelentetni:

Az 1992. január 1-ével bevezetett lakossági folyószámla betét egyik új szolgáltatása a lekötött betétszámla. Az összegyűjtött megtakarításból a számlatulajdonos rendelkezése szerint 1–3–6–12 hónapra tetszés szerinti összeg köthető le a hó végén mutatkozó záróegyenlegről. Ezen formát a szerződésben ügyfeleink aláírásukkal tudomásul vették, illetve ezt a részükre kiküldött tájékoztató levélben is hangsúlyoztuk.

A lekötési lehetőségnek még további korszerűsítése lenne, ha az ilyen irányú megbízásokat akár mindennap teljesíteni tudnánk. Ennek számítástechnikai kidolgozása folyamatban van.

Dr. Berczik Imre kérdezi, hogy a február 21-i megbízása miatt csak április 26-tól kezdődött. Ügyfelünknek igaza van, a januárban megkötött új szerződése szerint a lekötés február 26-án kellett volna, hogy kezdődjön. A későbbi időpontban történő visszaigazolás ügyintézői tévedés, melyért fiókunk nevében is szíves elnézését kérjük. A kamatlépcső jövőrésze érdekében intézkedtünk.

Tisztelettel:

Dr. Misley Judit
Németh Gáborné

Országos Takarékpénztár és Kereskedelmi Bank Rt.
Lakossági Betét és Fogyasztási Hitel Főosztály